

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: OZK Brandýs na Labem, s.r.o.**, IČ: 27573303, se sídlem Brandýs nad Labem, Zápská 1862, zast. JUDr. Ing. Zdeňkem Hrabou, advokátem se sídlem Říčany, Kamlerova 795, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem: Praha 1, Těšnov 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.2.2012, sp.zn. 8RV47290/2011-14132, č.j. 10977/2012-MZE-14132,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a napadené rozhodnutí

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „orgán I. stupně“) ze dne 22.8.2011, č.j. SFIF/2011/0307185, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o poskytnutí dotace v rámci programu Zakládání skupin výrobců pro rok 2010 podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., o stanovení podmínek pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a o stanovení podmínek pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 655/2004 Sb.“).

Správní orgán 1. stupně ve svém rozhodnutí učinil závěr, že nebyly splněny podmínky stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) a c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu a o změně některých nařízení (dále jen „nařízení Rady (ES) č. 1257/1999“), které je přímo aplikovatelným předpisem Evropských společenství. Při posuzování žádosti žalobce vycházel správní orgán 1. stupně zejména ze skutečnosti, že žalovaný rozhodnutím č.j. 21060/2007-14130, které nabylo právní moci dne 16.10.2007, změnil rozhodnutí správního orgánu 1. stupně o zařazení žalobce do programu „Zakládání skupin výrobců“ tak, že byla žádost žalobce se zpětnou účinností zamítnuta, a žalobce tak nebyl do programu Zakládání skupin výrobců nikdy zařazen.

Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. bylo vydáno s cílem upravit podmínky pro zařazení skupin výrobců, zajišťujících společný odbyt vybraných zemědělských komodit, do programu zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace k podpoře jejich činnosti. Toto nařízení je třeba interpretovat ve smyslu § 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, podle kterého je podpora poskytována pouze seskupením producentů uznanými příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství zejména s cílem společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoobchodatelům.

Termín „skupina výrobců“ a korespondující „seskupení producentů“ je vymezen v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. jako skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity a v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít. Proto obchodní společnost s jediným společníkem není skupinou výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb., neboť nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je obsaženo v § 1 tohoto nařízení. Z tohoto důvodu žalobce nemohl splnit podmínku pro přiznání dotace stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) a c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., neboť jediný společník právnické osoby nemůže zajistit společný odbyt zemědělské komodity, což je definičním kritériem skupiny výrobců. Nadto by skupina tvořená jediným členem nemohla naplnit účel těchto prepisů, a tedy vytvořit reálné obchodní vztahy větších obchodních celků, které zvýší míru konkurenceschopnosti těchto celků a zajistí společný odbyt vybraných zemědělských komodit.

Žalovaný na závěr uvedl, že vyjádřený názor odpovídá rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7.4.2010, č.j. 5 Ca 379/2007 - 48, jímž byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí o vyřazení žalobce z programu Zakládání skupin výrobců, i dalším rozsudkům Městského soudu v Praze (č.j. 9 Ca 395/2007 - 46, 9 Ca 390/2007 - 33, 9 Ca 389/2007 - 33 a další) i rozsudkům Nejvyššího správního soudu (č.j. 1 As 87/2009 - 72, 9 As 67/2009 a 1 As 68/2010). Na základě toho žalovaný neshledal důvod ke změně či zrušení rozhodnutí orgánu I. stupně.

II. Žaloba

Žalobce v podané žalobě namítá, že názor žalovaného, že termín „skupina výrobců“ odpovídá termínu „seskupení producentů“ a je vymezen v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. jako skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity a v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je pak určena pouze právní forma, kterou skupina výrobců může mít, nemá oporu v platné právní úpravě. Podle žalobce v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. žádné definiční vymezení skupiny výrobců obsaženo není, ale toto ustanovení pouze

upravuje předmět úpravy tohoto nařízení. Vymezení pojmu skupina výrobců, jakož i dalších pojmů, je vymezeno v § 2 nařízení vlády č. 655/2004 Sb.

Žalobce namítá, že nařízení vlády č. 655/2004 Sb. je třeba vykládat z hlediska Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, které stanovuje základní zásady a principy, kterými se má řídit národní zákonodárce. Je však právě na národním zákonodárci, jaká přesná kritéria nastaví k provedení evropského předpisu. Vláda České republiky v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vymezila seskupení producentů jako skupinu výrobců, za kterou se považuje obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu zemědělské komodity. Uvedené ustanovení nařízení odkazuje na § 56 a § 221 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, který umožňuje a předpokládá založení obchodní společnosti jedním společníkem, díky čemuž je bez jakýchkoli pochybností obchodní společnost ve smyslu nařízení neomezena, co do počtu společníků.

Žalobce též poukázal na Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006, který byl schválen jak Vládou České republiky, tak Evropskou komisí, dle kterého je skupinou výrobců obchodní společnost založená za účelem zajištění společného odbytu zemědělských komodit, která byla zapsána do obchodního rejstříku od 1.5.2004 do 31.12.2006, má roční obrát 100.000,- EUR, nebo má pět členů. Takto alternativně stanovená podmínka byla přejata i do § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Dle žalobce je tedy zřejmé, že musí být akceptována společnost s jedním až čtyřmi členy, která splňuje podmínku minimálního ročního obrátu, a společnost s pěti a více členy bez ohledu na roční obrát. Tento argument dle jeho názoru podporuje skutečnost, že Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006 nespécifikuje formu stanov či statutu skupiny výrobců, jež je nutné předložit, pročez zakladatelská listina splňující podmínky stanovené obchodním zákoníkem, splňuje též podmínky Horizontálního plánu rozvoje venkova pro období 2004-2006.

Podle žalobce je proto nutné vycházet z díkce platné právní úpravy vycházející z alternativní podmínky počtu členů, nebo minimálního ročního obrátu pro zařazení skupiny výrobců do programu zakládání skupin výrobců. Tuto podmínku podle žalobce nelze omezit striktním jazykovým nebo teleologickým výkladem pojmu „skupina“. Obdobně striktním jazykovým výkladem ustanovení § 461 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, by se dospělo k závěru, že dědicem ze závěti může být jen jedna osoba, protože se v souvislosti s dědicem ze závěti užívá pouze jednotné číslo, což je přirozeně ve svých důsledcích absurdní.

Pokud by argumentace žalovaného ohledně výkladu pojmu „skupina výrobců“ byla v souladu s citovanou právní úpravou, nemohly by dle žalobce být žádné odbytové organizaci přiznány dotace podle nařízení vlády č. 655/2004 Sb., protože bez ohledu na skutečnost, zda tento subjekt založí jediný společník či více subjektů, jde stále o jediný subjekt. Dotace se totiž poskytuje společnosti jako takové, ne jednotlivým společníkům.

Žalobce dále namítl, že žalovaný aplikoval komunitární právo tam, kde platí zásada subsidiarity a je nutné použít nařízení vlády č. 655/2004 Sb. a Horizontální plán rozvoje venkova pro období 2004-2006, neakceptoval požadavky Horizontálního plánu rozvoje venkova pro období 2004-2006 a svým výkladem tyto požadavky rozšířil. V této souvislosti žalobce poukázal na záměr usnesení Vlády ze dne 9.7.2003, č. 671, dle kterého „*záměrem je vytvořit podmínky pro skupiny prvovýrobců, aby byli konkurenceschopní v podmínkách jednotného trhu po přistoupení do EU. O podporu mohou žádat skupiny výrobců, které se sdružují v obchodních společnost nebo družstvo za účelem společného odbytu zemědělských komodit, když hlavní činností skupiny je společný odbyt, přičemž skupina výrobců nesmí nakupovat produkty dané komodity od jiných nečlenských subjektů*“, a na preambuli nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, dle které „*Kritéria znatelnosti pro podporu v rámci rozvoje venkova nesmí být přísnější, než co je nezbytné k dosažení cílů politiky rozvoje venkova*“. Na základě výše uvedeného dle žalobce je nezákoně vyloučit z podpory rozvoje venkova jednočlenné

společnosti, když splňují všechny zákonem stanovené podmínky a podporou jejich obchodu je podporován rozvoj venkova.

Žalobce rovněž poukázal na právní názor sedmého senátu Nejvyššího správního soudu, který ve věci vedené pod sp.zn. 7 As 80/2010 předložil otázku vymezení pojmu skupina výrobců k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu. Ačkoliv na právní názor sedmého senátu Nejvyššího správního soudu žalobce poukazoval již v odvolání, žalovaný to zcela pominul.

Žalobce má z uvedených důvodů za to, že splnil veškeré zákonné podmínky pro začlenění do uvedeného programu, a že zamítnutí jeho žádosti je v rozporu s právními předpisy, a proto je dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí orgánu I. stupně.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce nesplnil základní podmínku pro přiznání dotace stanovenou v § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., když na základě rozhodnutí žalovaného (č.j. 21060/2007-14130) nebyl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců. Toto rozhodnutí žalovaného bylo potvrzeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7.4.2010, č.j. 5 Ca 379/2007 – 50. Mimo to žalovaný poukázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2010, č.j. 11 Ca 259/2008 – 37 a ze dne 29.4.2010, č.j. 6 Ca 111/2009 – 37, jimiž byly zamítnuty žaloby žalobce proti rozhodnutím o nepřiznání dotací za roky 2006 a 2007.

Názor, že obchodní společnost s jediným společníkem nemůže zajišťovat společný odbyt zemědělské komodity, a tedy být skupinou výrobců, odpovídá názoru Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 19.1.2010, č.j. 1 As 87/2007 – 72 a rozsudek ze dne 11.3.2010, č.j. 9 As 67/2009 - 94).

Žalovaný zopakoval, že legislativní zkratka „skupina výrobců“ není definována v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., kde je vymezena pouze možná právní forma, ale v § 1 tohoto nařízení, jako skupina výrobců zajišťující společný odbyt zemědělské komodity. Žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí vychází z čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, které je přímo aplikovatelným předpisem Evropských společenství, jímž jsou upraveny základní podmínky pro poskytnutí podpory seskupením producentů, které mají za cíl mimo jiné společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům.

Na základě výše uvedeného dle žalovaného skupinou výrobců nemůže být obchodní společnost založená jediným společníkem, neboť ta nemůže naplnit definiční vymezení skupiny výrobců, jak je vymezeno v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., protože jediný společník právnické osoby nemůže zajistit společný odbyt zemědělské komodity.

IV. Replika žalobce

V replice žalobce uvedl, že výklad žalovaného ohledně vymezení legislativní zkratky „skupina výrobců“ nemá oporu v platné právní úpravě. Ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. totiž pouze vymezuje předmět právní úpravy a pojmy včetně skupiny výrobců jsou vymezeny ustanovením § 2 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Proto nemá oporu v platné právní úpravě ani tvrzení žalovaného, že obchodní společnost s jediným společníkem nemůže

naplnit definiční vymezení skupiny výrobců obsažené v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., neboť zde žádné vymezení tohoto termínu není.

Žalobce má za to, že pokud by bylo nařízení vlády č. 655/2004 Sb. vykládáno dle žalovaného, nemohla by být žádné odbytové organizaci přiznána dotace, protože jde vždy o jeden subjekt, bez ohledu na to, zda tento subjekt založí jediný společník anebo více subjektů. Dotace totiž nejsou přiznávány jednotlivým společníkům, ale společnosti jako takové.

V této souvislosti žalobce poukázal na názor sedmého senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 80/2010 – 100, podle kterého může být skupinou výrobců ve smyslu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. též obchodní společnost s jediným společníkem, za předpokladu že splňuje alternativně formulovanou podmínku podle § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., tedy podmínku minimální roční obchodovatelné produkce.

V. Posouzení žaloby městským soudem

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz. § 75 s.ř.s.):

Žaloba není důvodná.

Sporem mezi účastníky řízení je výklad pojmů: „seskupení producentů“ dle evropského práva a „skupina výrobců“ dle vnitrostátního právního předpisu.

Podle čl. 33d odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 je poskytována paušální podpora na usnadnění zřizování a správního provozu seskupení producentů, která mají za cíl:

- a) přizpůsobit produkci a výstup producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu;
- b) společně uvádět zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a
- c) stanovit společná pravidla pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

Podle čl. 33d odst. 2 nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 je podpora poskytována pouze seskupením producentů, která jsou úředně uznána příslušnými orgány nových členských států mezi dnem přistoupení a koncem programového období na základě vnitrostátního práva nebo práva Společenství.

Podle ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. toto nařízení upravuje v návaznosti na přímo použitelné předpisy Evropských společenství podmínky pro zařazení skupiny výrobců, zajišťujících společný odbyt zemědělské komodity, do programu pro zakládání skupin výrobců a podmínky pro poskytnutí dotace skupině výrobců k podpoře jejich činnosti.

Podle ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se pro účely tohoto nařízení skupinou výrobců rozumí obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity.

Podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. Státní zemědělský intervenční fond zařadí skupinu výrobců do programu na základě její žádosti doručené Fondu, jestliže tato skupina výrobců splňuje podmínku roční obchodované produkce v hodnotě nejméně 3.000.000,- Kč anebo podmínku nejméně 5 společníků nebo členů skupiny výrobců a vznikla v období od 1. května 2004 do 31. října 2006.

Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. se dotace za příslušný kalendářní rok poskytne skupině výrobců na základě žádosti (§ 6), jestliže tato skupina výrobců byla zařazena do programu do 31. prosince 2006.

V dané věci soud vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 80/2010 - 100. Ten uvedl, že „při posouzení vlastní sporné otázky rozšířený senát zejména vážil základní účel poskytování dotací, jak je vymezen v nařízení Rady - je jím podpora společného odbytu sledující rozvoj venkova v nových členských státech, který byl náhle vystaven konkurenci jednotného trhu. Nařízení Rady předpokládá v čl. 33d poskytování paušální podpory subjektu, který nazývá „seskupení producentů“. Podpora má sloužit k usnadnění zřizování a správního provozu tohoto seskupení, předpokládá se, že seskupení bude mít jednotlivé členy, kteří budou společně postupovat při uvádění zboží na trh ve všech fázích tohoto procesu. Výčet těchto fází v čl. 33d odst. 1 písm. b) pak jednoznačně předpokládá společný postup více subjektů. Jazykový výklad pojmu „seskupení producentů“ neumožňuje jiný závěr, než že se jedná o sdružení několika samostatných zemědělských výrobců, dosud samostatně zajišťujících odbyt produkce. Stejně tak z hlediska smyslu poskytování podpory je logické, že podporovány mají být subjekty, které se spojí ke společnému odbytu a podpora (dotace) jim napomůže nést náklady tohoto spojení, které jim následně, jako silnějšímu subjektu, umožní obstát v tržní konkurenci. Rozšířený senát tedy nepřisvědčil výkladu nabízenému předkládajícím senátem, že smysl a účel dotace může být naplněn činností jediného (jednočlenného) subjektu; pak by totiž nebylo třeba podporovat sdružení výrobců a dotovat právě náklady spojené s jejich sdružováním. Tomuto účelu tedy nemůže vyhovovat zajištění odbytu jedním subjektem, na nějž jsou smluvně napojeny další subjekty jako dodavatelé. Nařízení Rady zjevně necílí na podporu odbytových subjektů, ale na to, aby sami prvovýrobci, mj. i v konkurenci odbytových subjektů, obstáli“.

K vlastnímu pojmu „skupina výrobců“ Nejvyšší správní soud uvedl, že „nařízení vlády jak v názvu, tak v konkrétních ustanoveních používá pojmu „skupina výrobců“, přičemž rovněž předpokládá, že tento subjekt bude zajišťovat společný odbyt vybraných zemědělských výrobků. Pojem je pak přímo vymezen v § 2 písm. c) tohoto nařízení. Rozumí se jím „obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity“. Jazykový výklad vede k jedinému závěru, a to, že se jedná o subjekt vícečlenný, složený z jednotlivých výrobců. Tomu systematicky nasvědčují i náležitosti žádosti o zařazení skupiny do programu stanovené v § 4 odst. 2 nařízení vlády, mezi nimiž je i společenská smlouva nebo stanovy skupiny výrobců. Ostatně i ustanovení § 2 písm. e) předpokládá přijetí společných pravidel skupinou výrobců. Stejně tak ostatní ustanovení nařízení vlády tomuto názoru nasvědčují. V podmínkách pro poskytnutí dotace je uvedeno, že všichni členové skupiny výrobců jsou podnikajícími fyzickými nebo právníckými osobami, produkujícími alespoň jednu zemědělskou komoditu, uvedenou v příloze, jejíž odbyt zajišťují prostřednictvím skupiny výrobců [§ 5 odst. 1 písm. e)] nebo, že všichni členové prodávají na trh celou svou tržní obchodovanou produkci prostřednictvím skupiny výrobců; [§ 5 odst. 1 písm. f)]. Nařízení vlády řeší i případy splnění dodavatelských závazků seskupením za

některého z členů [§ 5 odst. 1 písm. d) bod 2.], či odpočtu dotace při zpětném prodeji produkce seskupením některému z jeho členů (§ 5 odst. 4)“.

Z uvedených důvodů dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že „jednočlenné právnické osoby tyto podmínky nemohou naplnit, a to ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejíž případ řešil první senát, ani jednočlenná společnost s ručením omezeným, jejímž jediným členem je zemědělské družstvo, jako v případě předloženém sedmým senátem. Neobstojí argument, že družstvo je samo o sobě vícečlenným subjektem; vícečlennost totiž musí spočívat ve spojení jednotlivých výrobců, a v daném případě je družstvo jako celek jedním výrobcem; ostatně pokud by tomu bylo jinak, nezakládalo by subjekt jiný (s. r. o.). I vnitrostátní předpis tedy zjevně předpokládá společný postup, společnou činnost několika přímých výrobců; jen takový společný postup je podporován“.

Ke skutečnosti, že nařízení vlády při vymezení pojmu „skupina výrobců“ odkazuje na § 56 a § 221 obchodního zákoníku, tedy na ustanovení upravující obchodní společnosti a družstva, která nevylučují vznik a existenci jednočlenných právnických osob, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „Poznámka pod čarou však je pouze nezávazným vodítkem užívaným při výkladu příslušného ustanovení, a pokud není dán soulad mezi vlastním pravidlem (ustanovením zákona) a odkazující poznámkou, je rozhodující toto pravidlo (k tomu srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98). Výklad za použití poznámky pod čarou proto nikdy nemůže narušit vzájemnou souladnost a propojenost celého nařízení vlády, zrovna tak jako nemůže pominout jeho smysl a účel. Pokud tedy nařízení vlády při definici „skupiny výrobců“ jí rozumí obchodní společnost nebo družstvo ve smyslu obchodního zákoníku, nelze to vyložit jinak, než že takový subjekt musí být založen právě skupinou výrobců, tedy více subjekty (výrobci), neboť jen tak lze naplnit další část definice, a to že předmětem činnosti tohoto nově založeného subjektu je zajištění jejich společného odbytu. Předkládajícímu senátu lze přisvědčit v názoru, že povznesení obchodu se zemědělskými komoditami lze dosáhnout i jinými způsoby, normotvůrce však v daném případě určil subjekty, jimž dotaci poskytne a stanovil k tomu podmínky. Jeho záměr není nelogický ani diskriminační, neboť podmínky pro zařazení do programu byly splnitelné kýmkoliv. Z možnosti založení skupiny výrobců formou obchodní společnosti či družstva nebyl žádný subjekt vyloučen a četnost skupiny závisela pouze na tom, jaké roční obchodovatelné produkce byli schopni společně dosáhnout. Skutečnost, že rozvoje obchodu může být dosaženo i jinými cestami, případně, že podmínky stanovené nařízením vlády mohou být určitým způsobem obcházeny, nemůže vést k natolik rozšiřujícímu výkladu, že je tím popřen smysl nařízení“.

K námitce žalobce, že v § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb. není obsaženo žádné definiční vymezení skupiny výrobců, ale je vymezeno v § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., díky čemuž může být skupinou výrobců i jednočlenná obchodní společnost, uvažil soud následovně:

Ačkoliv lze souhlasit s názorem žalobce, že pojem skupina výrobců je vymezen v ustanovení § 2 písm. c) nařízení vlády č. 655/2004 Sb., nelze toto ustanovení vykládat izolovaně a účelově, nýbrž v kontextu nařízení vlády č. 655/2004 Sb. jako celku a ve smyslu nařízení Rady (ES) č. 1257/1999, na jehož základě bylo nařízení vlády vydáno.

Jak ustanovení § 1 nařízení vlády č. 655/2004 Sb., tak z čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 vyplývá, že podpora je poskytována sdružením producentů zemědělských komodit, za účelem podpory koordinace produkce i prodeje zemědělských komodit. Tito producenti se ke společnému postupu sdružují do skupin výrobců. Národní právní předpis

vymezuje skupinu výrobců jako obchodní společnost nebo družstvo, jejichž předmětem činnosti je zajištění společného odbytu příslušné zemědělské komodity. Jedná se tedy o obchodní společnosti či družstva, jejichž cílem je dle čl. 33d nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 přizpůsobení produkce a výstupu producentů, kteří jsou členy těchto seskupení, požadavkům trhu; společné uvádění zboží na trh, včetně přípravy k prodeji, centralizaci prodeje a dodávky velkoodběratelům a stanovení společných pravidel pro informace o produkci se zvláštním ohledem na sklizeň a dostupnost.

Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, který koresponduje s právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 80/2010 – 100, že obchodní společnost či družstvo mající jediného společníka nemohou být skupinou výrobců, protože je právními předpisy předpokládána spolupráce více výrobců sdružených v jednu subjektu a jediný společník nemá s kým v rámci takového sdružení spolupracovat (tedy zajišťovat společný odbyt zemědělské komodity).

Argumentace žalobce názorem sedmého senátu Nejvyššího správního soudu není relevantní, poněvadž byla výše uvedeným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu potvrzena dosavadní judikatorní praxe Nejvyššího správního soudu, od níž se chtěl sedmý senát Nejvyššího správního soudu odchýlit.

V této souvislosti soud pro úplnost dodává, že žalovaný nepochybil, když se nevyjádřil k odkazu žalobce na názor sedmého senátu Nejvyššího správního soudu, neboť se v napadeném rozhodnutí vypořádal s vlastní argumentací žalobce, jež byla uvedeným názorem sedmého senátu pouze podporována.

Jelikož na základě rozhodnutí žalovaného č.j. 21060/2007-14130, které nabylo právní moci dne 16.10.2007, žalobce nebyl zařazen do programu Zakládání skupin výrobců, nemohla mu být podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 655/2004 Sb. poskytnuta dotace.

VI. Závěr

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy

mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. listopadu 2015

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.